

Ahmed Djafri

Vroeger leek mijn leven voorbij te zijn. Op mijn dertigste wachtte ik op de dood, ik had geen energie; ik wachtte op de dood, zoals een dier dat doet. Ik had geen enkel vooruitzicht, alles leek me even somber en grijs. Mijn leven was een straatje zonder eind of een nooit eindigende tunnel. Ik voelde me oud en afgeleefd. Je kan je de onrust en voortdurende terreur niet voorstellen die mij in Algerije kwelden.

Mijn naam is Djafri Ahmed. Ik ben in mei 1973 in Bou-Saada, Algerije geboren, niet ver van de woestijn. Ik ben energiek en ik houd van het leven. Ik heb drie kinderen en ik ben kok van beroep. Ik ben geëmigreerd in het kader van de "gezinshereniging". Mijn schoonmoeder is een genaturaliseerde Algerijnse en ik ben met haar dochter getrouwd. Ik ben in België aangekomen toen ik 30 was, in 2003. Ginder had ik een kledingzaak en ik verkocht ook huwelijksgeschenken. Maar koken is altijd mijn geheime passie geweest.

Ik heb niet gestudeerd, maar altijd gewerkt. Het terrorisme in Algerije was een zeer bewogen periode voor mij. Ik heb duizenden angsten doorstaan. Ik voel nog steeds verwarring in mijn hoofd en ik vind het moeilijk om erover te praten. Ik wilde een kalm en rustig leven. Dat was wat geluk betekende voor mij: een simpel leven leiden, mijn kinderen grootbrengen.

In Algerije was er weinig aan te doen. Het was moeilijk om een visum te krijgen en de procedures waren traag en ingewikkeld. Het was nagenoeg onmogelijk en ondenkbaar om naar een Europees land te migreren. En toch heb ik op een morgen met het weinige spaargeld dat ik had het vliegtuig genomen, samen met mijn vrouw en kinderen. Wat mij in België aantrok was wat mijn schoonmoeder erover vertelde. Werken werd beloond, je verdiende er goed je brood, we zouden vrije tijd hebben, vrienden kunnen ontmoeten, op ons gemak zijn en ons amuseren.

In Algerije was het leven moeilijk. Zelfs als je hard werkte was het leven ellendig, je moest oneerlijk zijn om te kunnen overleven. Hier werk ik voor een VZW, waar ik kook en gerechtjes bereid voor kansarmen. Het is een sociaal restaurant waar ik veel mensen ontmoet. Eerst heb ik er als vrijwilliger gewerkt en na een jaar werd ik aangeworven. In het restaurant komen mensen van alle nationaliteiten. Ik voel me er goed. Vele daklozen komen er een douche nemen, een babbeltje doen en wat eten. Er komen Arabieren, mensen uit Kameroen, uit Guinee, uit België. Ik herken mezelf in die mensen.

Net zoals de meesten ben ik naar hier gekomen, zonder papieren, met een toeristenvisum, en grootmoedige maatschappelijke assistenten hebben mij geholpen. Ik zegde bij mezelf: «Voor één keer heb ik echt geluk». Voor mij is België een culturele belofte voor de toekomst van mijn kinderen. Ze zullen kunnen studeren en groot worden in een democratie. Sociaal gezien is dat een groot verschil voor mij, ik heb toegang tot een ander statuut. Hier kan je werken, spreken in alle vrijheid, je laten verzorgen. De mensen zijn anders, ze verwelkomen je en veroordelen je niet. Mijn kinderen die 4, 6 en 10 jaar oud zijn doen het goed op school. Mijn oudste zoon is de eerste van zijn klas en ik ben echt trots op hem. In mijn land werd er verteld dat Belgen racisten zijn, dat ze niet van Arabieren houden. Maar toen ik hier kwam leerde ik Vlamingen en Walen kennen, goede mensen, en anderen die harder zijn, net als overal het geval is.

In het gemeentehuis al is er een hele waaier aan individuen, sommige ambtenaren helpen je, ze respecteren je en stellen je gerust. Van anderen weet je al meteen dat ze je haten - hun blikken zeggen genoeg - en dat ze zich

gewoon verplicht voelen om je het formulier te geven waar je om vraagt. Ze misprijzen je en gooien je bijna de papieren in het gezicht. Ik heb niet de ambitie om die mensen te veranderen, strijden tegen racisme is moeilijk. Ik ben een eenvoudige kerel. Als ik een toverstok had, stuurde ik die agressieve Arabieren naar huis die geen respect hebben voor de autochtonen, die stelen, mensen lastig vallen en de bevolking terroriseren.

Omwille van hen worden alle mensen uit de Maghreb over dezelfde kam geschoren.

Ons aller imago is beklad en geschonden en dat maakt me triestig. In sommige wijken zijn er echte bendes en ik ben beschaamd over dat gebrek aan respect voor het land dat mij heeft verwelkomd. Van fundamentalisme ben ik bang. Ik heb het aan den lijve ondervonden in Algerije. Hoewel ik maar weinig gestudeerd heb, denk ik dat fundamentalisme het resultaat is van miserie, armoede en onwetendheid. Nu ziet mijn toekomst er hoopvol uit, ik doe dingen voor mezelf. Drie jaar al probeer ik om nuttig te zijn, op mijn beurt help ik mensen met problemen en ik geef hen raad; dat motiveert mijn leven. Ik heb dezelfde situatie meegemaakt en ik vind dat ik hen een antwoord moet geven op hun vragen. Ik ben kok, maar ik luister ook naar hun miserie. Ik voel me een beetje een "maatschappelijk werker", een beetje «opvoeder» en in de eerste plaats kan ik mensen geruststellen omdat ikzelf een Arabier ben.

Ik heb geen nostalgie naar mijn land, misschien is het daarvoor nog een beetje te vroeg. Misschien als ik oud geworden ben, wie weet? Als de tijd mijn herinneringen van daar zal hebben schoongewassen zal ik met tederheid aan mijn geboorteland terugdenken, nog even dus... Ik heb de indruk dat alles helderder is geworden, ik geloof in de toekomst, ik heb vertrouwen in dit land, mijn kinderen worden mensen die waardig en rechtuit zullen zijn en dat is mijn trots en mijn hoop. Ze leren graag, ze gaan graag naar school, ze zijn blij dat ze te eten hebben. Als u maar wist hoe mijn leven veranderd is! Mijn hart was leeg, maar nu is het vol hoop. Alles is veranderd en zelfs als het in België grijs is en veel te vaak regent, is mijn hart met zon gevuld.